

Resetten op de Camino

Resetten op de Camino

Gerard Veenman

Eerste druk ; november 2019.
Auteur ; Gerard Veenman.
Fotografie ; Gerard Veenman.
Omslag ; Gerard Veenman.
Redigeer werk ; A.Godschalk.

Mijn dank aan Otteline waar ik mee geringd ben.
Dank, omdat je mij in liefde los kon laten.

Dit boek is opgedragen aan mijn schoonouders Foeke en Riek. Bij de start van mijn Camino leefden ze erg mee, maar voordat dit boek een boek werd, waren ze beide overleden.

Lief dagboek,

Amersfoort stationsplein, donderdag 27 april 2017.

De zon gaat op en de zon gaat ook wel weer onder. Het belooft een prachtige dag te gaan worden. Gaat deze dag een markeerpunt in mijn leven worden? Ben ik zo ontevreden over mijn leven dat ik een markeerpunt nodig heb? Nee, maar de Here God heeft het mij zo gegeven! Ik heb het broodnodig. Hij gunt het mij en draagt mij. Op deze wandeltocht van Amersfoort naar Santiago de Compostella zal hij alle 2000 km bij mij zijn. Hoe ik dat weet? Dat weet ik omdat hij al 63 jaar bij mij is. Het avontuur roept mij, het onbekende wil ik opzoeken. Mijn wereld is te groot en te jachtig, ik kan hem niet meer bevatten, ik wordt er gek van. De Camino ligt op mijn pad.

Buen Camino.

Eindelijk het is zover. Alle voorbereidingen waren tot in de puntjes geregeld en dan komt er een moment dat je er helemaal klaar voor bent en dat je ook “echt” gaat. Het was een lange tijd een plan. Een droom die gekoesterd werd. Op pad, de camino lopen.

Eerst komt het idee. Het idee blijft in je hoofd spelen. Dan zijn er een hoop mitsen en maren. Maar als je “echt” wilt, zie je jezelf voorbereidingen treffen. Alle rode stoplichten worden groen. Op een goed moment bedenk je een streefdatum. Dan bemerk je dat de streefdatum te realiseren is en tot mijn eigen verbazing, ik vertrek. Ben

ik echt verbaasd, ja zeker. Waarom? Het ging zo gemakkelijk. Deuren gingen voor mij open, alle mitsen en maren werden opgelost. Alsof het zo had moeten zijn. Is er een weg terug, ja absoluut. Elke dag weer, elke beslissing die je neemt, neem je met het hart. De camino is de reis. Niet het doel.

28 april.

Een keer in de 5 jaar jank ik. Ot had een video van zichzelf gemaakt en dat aan mij geschonken. Ze zong “ga met God”. We zouden het samen zingen, maar omdat onze strotten werden dichtgeknepen lukte het amper.

Om 8.00 uur vertrokken. Bij het station nog samen koffie gedronken. Dag Ot, ik hou van je. Dank je wel dat je mij loslaat. Dank je, dat je ziet dat ik dit nodig heb. Goddank.

Eindelijk op pad, eindelijk los. Maak het avontuur niet groter dan dat het is Gerard. Stap voor stap, linksaf, rechtsaf en rechtdoor. Stap voor stap. Mensen zijn vriendelijk en aardig. Het wordt een sport om ze bijtijds te groeten. Als je bijtijds bent, groeten ze “altijd” terug. Als je te laat groet zijn ze voorbij. Het is net het echte leven. Elke dag zijn er wel weer nieuwe kansen, maar je moet ze wel pakken, anders ben je te laat!

Maar ook op “altijd” is er wel weer een enkele uitzondering. Een sjofel geklede man op een rammelfiets groette niet terug. Hij was aan het praten door zijn mobiel, had een peuk in zijn mondhoek en een blik bier in zijn hand. Het was een man van de doelgroep

waarmee ik 20 jaar heb gewerkt. Een man die druk bezig is om te overleven op zijn manier. Zijn manier die voor hem heilig is. In gedachten wens ik hem succes. Ik heb andere heilige huisjes.

Voor de allerlaatste keer bij de werkgever in Utrecht naar binnen gegaan. De vaststellingsovereenkomst getekend. Belangstellend werd er aan mij gevraagd hoe het met mij gaat nu ik mijn baan kwijt ben. Ik heb het eerlijke antwoord gegeven. Het kwam mij erg goed uit zonder werkgever. Ik wil los zijn. Detoxen van deze gespannen wereld. Mijzelf zoeken. Wie ben ik zonder agenda? Waar ben ik zonder de verplichte en routinematige contacten? Het voelt goed om “gedag” te zeggen tegen de werkgever, geen “tot ziens”. Het was goed, het is wat het is.

Van Amersfoort naar Utrecht gelopen en van Utrecht naar Vianen. Het boeit mij weinig hoeveel kilometers het zijn. Het boeit mij hoe het met mijn lijf gaat, met mijn benen. Hoe gaat het met mijn lijf met 15 kg op mijn rug. Het valt mij mee. Door de adrenaline voelt alles goed. Het giert door mijn lijf. Alles ga ik overleven. Wie doet mij wat. Wil ik linksaf dan ga ik linksaf. Wil ik rechts, ga ik rechts. Het is mijn leven en mijn beslissingen. Niets hoeft ik te overleggen. Het is een onderzoek naar mijzelf. Nee, ik ben absoluut geen solist, ik ben een mensen mens. Maar ook een mensen mens is uiteindelijk op zichzelf aangewezen.

In Vianen aan de andere kant van de Lek zag ik een mooie plek om de tent op te zetten. Broer Jeroen kwam langs met koffie. Een goed gesprek en de zegen van hem meegekregen. Super. Ik beseft mij dat dit voorlopig het laatste contact is met iemand waar ik van hou en die ik al erg lang ken.

29 april.

De eerste nacht in de tent. Och mijn lieve wat was het koud. Ja, ik doe een pelgrimstocht. Ja ik had mij beseft dat er ongemakken zouden komen. Maar om te transformeren in een ijsblok, nee. Ik heb geslapen met mijn thermo ondergoed aan, een trui, een broek en sokken aan. De slaapzak beloofde dat hij tot 0 graden warm blijft. Vergeet het.

Toen ik vanmorgen de tent tijdelijk moest verlaten om de blaas te legen, zag ik dat het gevroren had. Tot mijn vreugde zag ik erg veel blauw in de lucht. De zon klom al omhoog, de eerste zonnestralen gaan mij verwarmen. Dat ik mijzelf tegen ga komen is ingecalculeerd, maar ik zie mijzelf niet als ijskonijn. Het was vannacht beangstigend koud. Als je onderkoelt raakt suf je weg, maar ja, je wilt wegsuffen, je wilt slapen. En dan te bedenken dat ik bij de oversteek van de Lek, aan deze kant van het water een toekan van, van der Valk zag. De toekan is verscholen achter een paar bomen, niet meer dan drie km verderop. Toch een geruststellende gedachte.

S 'morgens vroeg opgestaan. Koffie gemaakt, ontbijtje en de tent opgebroken. Het duurde even voordat de rugzak weer ingepakt was. Het ritme moet nog komen. Ik voel mij goed en ga fluitend op pad. Onderweg, toen ik dacht alleen te zijn keek ik voor de zekerheid even om mij heen. Toen voelde ik mij gerust genoeg om een oerkreet te slaan, diep vanuit mijn ziel. Nee, ik ben nog lang niet los, maar het proces is wel een beetje begonnen.

Er was een mevrouw onderweg die mij op de fiets inhaalde. Ze zag de Jacobs schelp op mijn rugzak en riep iets wat ik niet kon verstaan. Ze zag dit aan mijn vragende blik en non verbale houding. Ze stopte en vroeg hoe het ging. Het ging goed, het ging super. Maar wat riep je nou? Bon Camino! Ehh, wat betekent dat? Een goede reis in het Spaans. Ze kende het pelgrims gebeuren en verzekerde mij dat ik die groet nog vaak zou horen. Het gaf mij een warm gevoel op een grauwe dag.

Bij Gorinchem wilde ik over de brug lopen, maar een veerboot leek mij ook erg leuk. Toen ik bij de pont kwam zag ik dat de eerste veer naar Werkendam ging. Het was een eind uit de route, maar omdat ik geen vaste route had, was dat geen punt. Qua kilometers maakte het niet zoveel uit. Mijn plan kon niet in duigen vallen omdat ik geen plan had.

Ik sta s 'avonds op een prachtige plek aan het water. Je hoort enkel en alleen vogels om je heen, ik zie futen en eenden. In het water zie ik regelmatig kolkende bewegingen. Karpers die aan het paaien zijn. Ik had nog